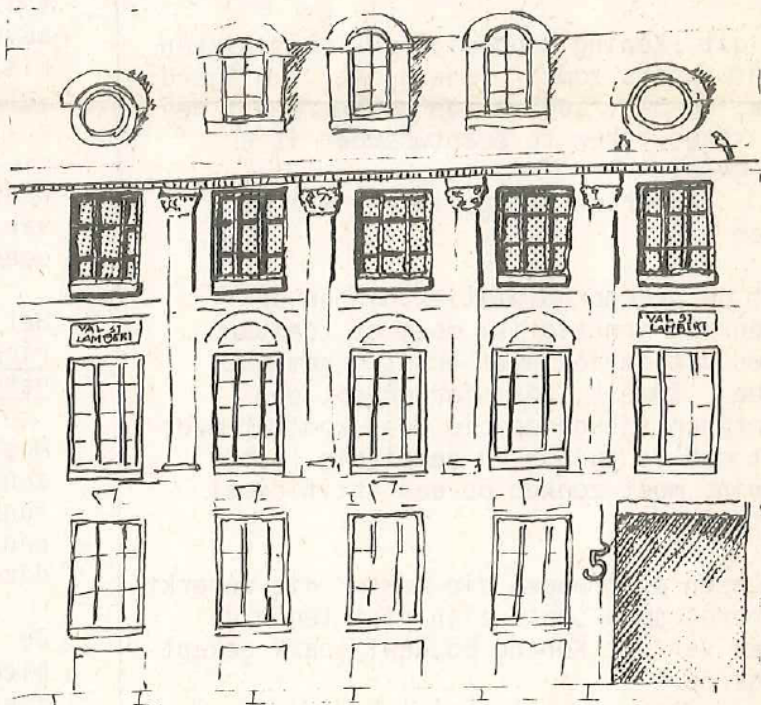
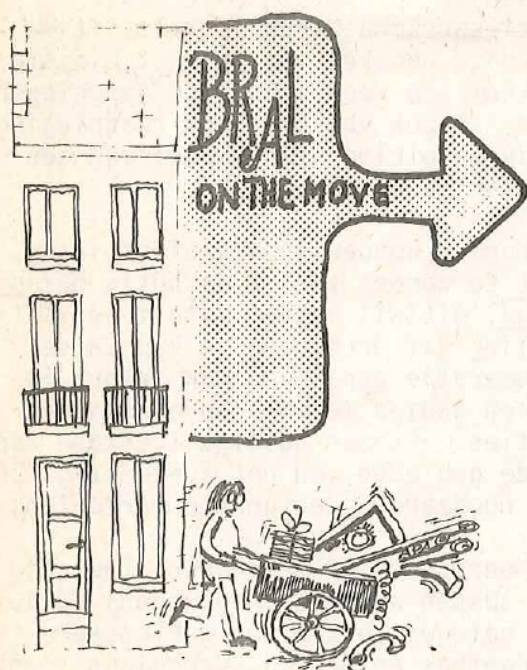

BRALLERLET

Maandblad van de Brusselse Raad voor het Leefmilieu (BRAL) vzw

oude graanmarkt 5 (2hoog)
1000 brussel ☎ 511 32 69
van 9 tot 17.30u.

Verantwoordelijke uitg. : Alfons Hoppenbrouwers, Bral, Oude Graanmarkt 5, 1000 Brussel

Dit verhuisnummer zeult aan :

Koning Boudewijnpark (p 2); Educatie of Actie (p 4); Koninklijke Jacht (p 8);
Brussel : geen kat (p 9); Eekologisch Europa (p 10); Ver-kies ik ? (p 12);
Doel-bewust (p 14).

Bylage : Samenlevingsopbouw; Startingsformulier BRALLERLET.
Jaargang 3, nr 3, april-mei 1979.

3/79

Koning Boudewijnpark : vervolg.

Bij het "Zeg het met bloemen"-bezoek van het Wijkcomité 'Bois de Jette et environnement', de socio-kulturele Raden van Jette en Ganshoren en de BRAL, overhandigden zij het volgende eisenprogramma aan de heer Cudell :

GROEN NAAR HET VOLK, NIET HET VOLK NAAR HET GROEN BRENGEN

De opties tot en de gang van zaken bij de aanleg van het Koning Boudewijnpark te Jette - Ganshoren stelt voor de zoveelste maal het gebrek aan een gekoördineerd ruimtelijk en stedenbouwkundig beleid binnen de Brusselse agglomeratie aan de kaak.

Enerzijds is er de wanhoopskreet van de 19de eeuwse stadswijken om toch maar enig groen in de onmiddellijke omgeving te bekomen, anderzijds wordt aan de agglomeratiegrens zomaar 110 ha groen met urbanisering bedreigd, ondanks het feit dat het de benaming 'park' meekrijgt.

Voor dit 'Koning Boudewijnpark' beschikken de ontwerpers zomaar ineens over 1 miljard frank; om de vraag van de bewoners uit de oude stadswijken te beantwoorden is er geen geld.

Of, ... ontbreekt de politieke wil misschien ?

Omdat de groenproblematiek binnen de middenring ernstig is, moet de toestand buiten dit gebied niet ernstig gemaakt worden. Immers, ook hier groeit een appartementsjeugd op die geen contact meer heeft met de natuur en eenzijdig (ont)spanning moet zoeken op een artificieel sportveld.

De mensen en groepen die achter dit beperkt eisenprogramma staan zijn niet tegen de aanleg van het Koning Boudewijnpark gekant. Integendeel !

Zij oordelen evenwel dat, indien de voorzienige grootschalige en majestueuze projecten worden doorgevoerd, het KBP bij voorbaat zij sociale, psychologische en milieu-educatieve functies reeds verloren heeft.

Daarom deze dringende en noodzakelijke eisen :

FIKTIE of REALITEIT ?

1. Stopzetting van de werken tot er een duidelijk omschreven globaal en gedetailleerd plan is goedgekeurd door de bevoegde Minister(s) en Staatssekretaris(sen).
Vanzelfsprekend veronderstelt dit de volledige goedkeuring van het Ministerieel Comité voor Brusselse Aangelegenheden, alsook voordien een raadpleging van de bevolking door middel van een openbaar onderzoek;
2. Het Koning Boudewijnpark dient ingericht te worden vanuit de optie natuurbehoud, dit wil zeggen vanuit de vaststelling dat er binnen de Brusselse Agglomeratie een schrijnend tekort is aan een gebied met milieu-educatieve functies. In hun huidige toestand kunnen de gebieden van het toekomstig KBP deze noodzakelijke functie vervullen;
3. De 'Moerassen van Ganshoren' (het gebied tussen de twee spoorwegen) en de zone gelegen tussen het geklasseerd Dielegembos en de J.J. Crocqsaan (Jette) moeten behoren tot het KBP;
4. Het advies van de Advieskommissie Leefmilieu (van het Min. van Volksgezondheid en Leefmilieu) dient gevraagd te worden, niet alleen omwille van de ecologische waarde van het gebied, maar ook omwille van het feit dat rekening dient te worden gehouden met een agglomeratiegrensoverschrijdende problematiek namelijk de waterhuishouding in de Molenbeekvallei;

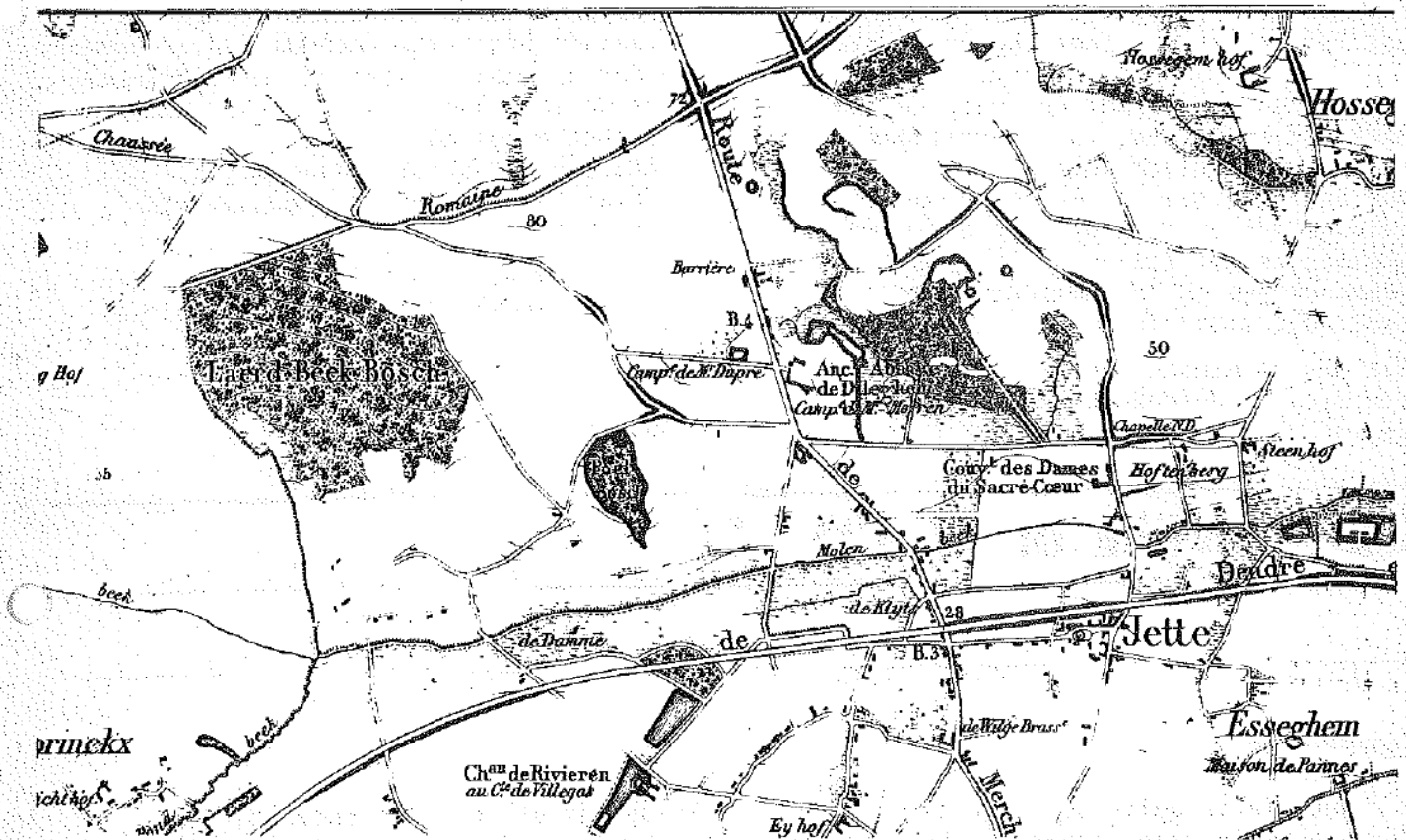
5. De eigenheid en de privacy van het psychiatrisch instituut 'Titeca' moet gewaarborgd worden (mentaal gehandicapten zijn geen toeristische bezienswaardigheden);
6. Er moeten betere sociale, psychologische oplossingen gevonden en toegepast worden voor de onteigende en met uitzetting bedreigde (bejaarde) personen;
7. Het huidige Koördinatiecomitee moet worden ontbonden en vervangen door een Staatsdienst die belast wordt met de organisatie en het beheer van het KBP; Dit betekent overigens dat gewacht moet worden op het antwoord van het Hoog Komitee van Toezicht op de vragen en bezwaren die door de ex-Staatssekretaris Anciaux geformuleerd zijn.

8. Een groot deel van het voorziene miljard dient te worden besteed voor de aanleg van 'kleine Boudewijnparkjes' in de deze wijken waar zo noodzakelijk aan groen-voorziening moet worden gedaan.

Tot slot lijkt het ons noodzakelijk hier uitdrukkelijk aan toe te voegen, dat de organisatie van natuur- en milieudegenererende floralien op deze plaats onduelbaar zijn. Er is plaats in overvloed in de Eeuwfeestpaleizen. De oprichting en werking van het Feestkomitee Boudewijnpark is dan ook volkomen nutteloos.

namens

Raad voor het Leefmilieu Brussel,
 Sociaal-Kulturele Raden Jette, Ganshoren,
 Comité de Quartier 'Bois de Jette et Environnement'.

zo was het rond 1858.

KBP in de pers

Bezwaren uit Jette en Ganshoren

PLANNEN VOOR BOUDEWIJNPARK WORDEN HERZIEN

Gazet van Antwerpen
 12 mei 1979.

(van onze redacteur)
 Staatssekretaris voor Brusselse Zaken Cudell heeft dinsdag een afvaardiging ontvangen van Bral en de socio-kulturele raad van Ganshoren en Jette, omtrent de herrie die is ontstaan naar aanleiding van de aanleg van het Koning Boudewijnpark te Jette, een paradepaardje van FDP-schepen Parent.

Cudell aanhoorde de klachten van deze delegatie en beloofde dat het plan zou worden herzien. In dit kader onderhandelt Cudell weldra met het schepenkollege van Jette.

1 MILJARD

Cudell zei na afloop van de bijeenkomst dat het geld beter zou worden besteed voor de aanleg van kleine groene zones in gans de stad. Merkwaardig is dat ook enkele franstaligen, leden van het aktiekomitee Jettebos, zich met de Vlamingen bij Cudell kwamen beklagen.

Onder het motto 'groen naar het volk, niet volk naar het groen brengen' hebben de afgevaardigden van bovengenoemde verenigingen een eisenprogramma betreffende het Koning Boudewijnpark aan staatssecretaris Cudell overgemaakt.

Voor dit park beschikken de ontwerpers ineens over 1 miljard, doch om de vraag van bewoners uit de oude stadswijken te beantwoorden is er geen geld, zo stellen zij. 'Ontbreekt de politieke wil misschien?'

STOPERMEE

Zij eisen de stopzetting van de werken tot er een duidelijk en gedetailleerd plan is goedgekeurd door de bevoegde ministers en staatssecretarissen. Overigens dient het park te worden ingericht vanuit de optie natuurbehoud, waarvoor de gebieden van het park uite-

mate geschikt zijn. De moerasen van Ganshoren en de zone tussen het Dielegembos en de J.J.Crocqklaan moeten tot het park behoren. Er dient advies te worden ingewonnen bij de advieskommissie leefmilieu en de eigenheid en de privacy van het psychiatrisch instituut 'Titeca' dienen gewaarborgd. De huidige coördinatiekommissie moet ontbonden worden en vervangen door een staatsdienst voor het beheer van het Koning Boudewijnpark.

De delegatieleden verzetten zich ook met klem tegen de organisatie van 'natuur - en milieudegenererende flora-

lën, in het park, daar er voldoende plaats is in de Eeuwfeestpaleizen. De oprichting en de werking van het feestkomitee is dan ook volkomen nutteloos, zo menen zij

Naar aanleiding van de Koning Boudewijnpark-tentoonstelling (12 tot 15 mei) in het Poelbospaviljoen werd een brochure uitgedeeld bestaande uit ettelijke bladzijden historische achtergrond van het toekomstige park.

En dat is in feite het enige wat men van het "groen" in die omgeving kan schrijven geschiedenis.

Gezien men alles wat nog enigzins half-natuurlijk gegroeid is, grondig gaat urbaniseren en verknoeien.

Men kan zich terecht afvragen waar het ijsvogeltje nu zijn biotoop zal vinden, waarschijnlijk tussen de tulpjes en gladiooltjes of "de mengeling van exotische extracten".

Dat men de mensen zand in de ogen wil strooien is duidelijk.

Eigenlijk gooit men met ganse emmers,

en een bedolven iemand hoeft toch niet meer geraadpleegd of geïnformeerd te worden.

Verder is de brochure voor een nederlandsprekende van de eerste tot de laatste bladzijde lachwekkend en komisch door de massa's schrijf- en taal fouten en de soms humoristische zinswendingen. Groene humor dus!

Als besluit de eindparagraaf uit deze dure, lachwekkende en 'historische' brochure:

'Het boudewijnpark zal ook met bloemperken versierd worden. Het vuurwerk van de floralière zal zijn schittering over dit landschap laten neerdalen.'

On s'en fout pas mal de nous !

EDUKATIE of AKTIE ?

In de C.V.N.-krant (°) verscheen volgend artikel en bedenkingen :

Bedenkingen :

1. Educatie is actie op lange termijn. Het is duidelijk dat directe bedreigingen directe tegenactie vereisen. Evenwel, om op langere termijn een gunstig mentaliteitswijziging te bewerkstelligen is educatie, vooral bij de jeugd maar ook bij de ouderen, noodzakelijk. Zoniet dreigt de natuurbescherming het monopolie te worden van een elitaire groep, en is ontmoeting en 'uitsterven' van deze groep uiteindelijk allerminst denkbeeldig.

2. De meeste actieve natuurgidsen zijn lid van een of andere actiegroep, en als zodanig ook betrokken bij directe acties. Gelet op de specifieke plaats die het CVN binnen de globale natuur- en milieubeweging in Vlaanderen bekleedt -de educatie op langere termijn- lijkt het beter om aan dit doel binnen het C.V.N. de voorkeur te geven en de direkte acties binnen een specifieke actiegroep te situeren. Dit sluit hoegenaamd niet uit dat het C.V.N. ook stelling kan nemen binnen directe milieuacties ! - Red. C.V.N.-krant.

EDUCATIE OF ACTIE : zelf beslissen

Dirk A. Huitzing (°)

Van oudsher is het beschermen en behoeden van natuur en landschap een belangrijke activiteit van de IVN-afdelingen. Dat blijkt bijvoorbeeld uit de naam van de vereniging, waaruit het IVN is voortgekomen : de 'Bond van Natuurbeschermingswachten'.

Men besteedt zijn vrije tijd niet zomaar aan natuur- en milieueducatie, daar moet een goede reden voor zijn. Veel vrijwilligers zijn sterk doordrongen van de noodzaak van dit werk; er gaat zoveel waardevols verloren, daar moeten wij iets aan doen. Een goed beheerd leefmilieu is overigens in ieders belang, niemand kan er buiten.

Door de steeds verder gaande achteruitgang van de kwaliteit van natuur en milieu gaat men wel eens twifelen aan het effect van de educatie. Duurt het niet veel te lang voordat er resultaten zichtbaar zijn en blijft er ondertussen wel een stukje natuur over? Acute bedreigingen maken het gebruik van andere middelen soms nodig.

Een IVN-afdeling kan zich genoodzaakt voelen om een actie te gaan voeren. Wanneer niemand anders zich opwerpt om een bepaalde bedreiging tegen te gaan, dan heeft een IVN-afdeling, die zich 'medeverantwoordelijk voelt voor' eigenlijk weinig keus.

Voor het afwegen van deze keuze is het goed om het voeren van een actie eens naast educatie te zetten. Daarbij gaat het vooral om twee vragen, namelijk :

- heeft het voeren van een actie ook een educatief effect en
- kan het voeren van een actie de educatieve activiteiten van de afdeling negatief beïnvloeden?

WAT IS 'ACTIE' EN WAT IS 'EDUCATIE' ?

Actievoeren en het organiseren van educatieve activiteiten worden - ten onrechte - wel eens aan elkaar gelijkgesteld. Men gaat dan voorbij aan de wezenlijke kenmerken van beide werkwijzen.

Een besluit om actie te gaan voeren heeft meestal verontwaardiging over iets als oorsprong.

Met bepaalde beslissingen of situaties is men het niet eens, men denkt dat het anders kan en anders moet. Er is dus sprake van een vorm van conflict, in veel gevallen is dat een conflict met de overheid, met daarvan afgeleide instanties of met het bedrijfsleven.

In dat conflict probeert men zodanig beïnvloedend op te treden, dat de verhoudingen worden gewijzigd en de beslissingen in de richting van de eigen opvattingen uitvallen.

In een actie gaat het om mogelijkheden om mee te beslissen voor partijen, die niet eerder aan het beslissingsproces deelnamen.

In feite is dit een herverdeling van de macht. Het mobiliseren van de publieke opinie kan hierbij een belangrijke factor zijn.

Aan een actie gaan vaak allerlei vormen van overleg vooraf. Wanneer deze niet tot resultaat leiden wordt men genoodzaakt op een andere wijze aandacht voor de eigen opvattingen te verkrijgen en zo druk uit te oefenen.

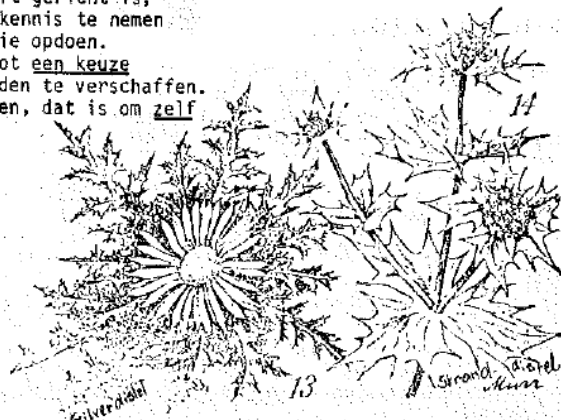
Dit kan bijvoorbeeld door het indienen van bezwaarschriften, door het schrijven van brieven en artikelen in kranten, door het beleggen van informatieve bijeenkomsten, door het houden van voorlichtende tentoonstellingen, door het demonstren op een bepaalde plaats onder het meevoeren van spandoeken en stecils, door het organiseren van een boycot, door het organiseren van een opruimactie, een straatfeest en ga zo maar door. Er zijn dus nogal wat mogelijkheden.

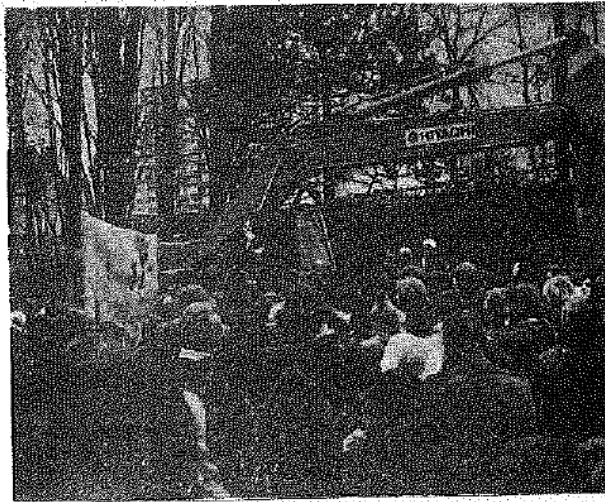
Toch blijft het basisprincipe van het actievoeren gelijk: men brengt uitsluitend de mening van een groep naar buiten, op een zodanige manier dat men er resultaten van verwacht.

De 'tegenpartij' kan worden overtuigd, maar ook worden gedwongen zijn standpunt te wijzigen, bijvoorbeeld onder invloed van de publieke opinie of door een beslissing van de volksvertegenwoordiging.

Het kenmerkende van de actie is het meningsverschil, het conflict, over een te veranderen situatie.

In educatieve activiteiten, dat is, in opvoedings- en vormingsprocessen, probeert men op zo'n manier informatie over te dragen, dat degenen op wie dit gericht is, zich zelfstandig een beeld van het onderwerp kunnen vormen. Door kennis te nemen van allerlei opvattingen kan men inzicht in het onderwerp in kwestie opdoen. Zo kunnen de deelnemers onafhankelijk tot een oordeel, eventueel tot een keuze komen. De taak van de opvoeder is hiervoor middelen en mogelijkheden te verschaffen. Het kenmerkende van de educatie is niet het conflict, maar het leren, dat is om zelf te veranderen, te kiezen.

EDUCATIEF EFFECT VAN ACTIES

Ook het voeren van een actie kan educatieve waarde hebben.

Een actie kan een probleem zichtbaar maken en mensen wakker schudden; kan behoefte aan informatie wekken. Dit is dan een duidelijk educatief effect van een actie. In 'Politieke vorming' geeft Dr. E. van den Brink (1972) de verschillen tussen (politieke) actie en leren als volgt aan :

'Een leersituatie veronderstelt allereerst enige distantie in ruimte en tijd, anders is nadenken onmogelijk. Enige afstand nemen van het onderwerp is noodzakelijk. Een discussie met landbouwers over een ruilverkaveling, of met 'blijde ridders' over nieuwe wegen laat weinig afstand-nemen toe en is ook nauwelijks een vormingssituatie. Al valt er juist veel te leren, dat is daar bijverschijnsel, afvalproduct.

Psychologische distantie is een tweede voorwaarde voor leren. Om te kunnen leren is een zekere mate van veiligheid nodig. In de leersituatie moet men fouten kunnen maken, gecorrigeerd kunnen worden, iets kunnen proberen en eventueel opnieuw kunnen beginnen.

Bij het actievoeren is fouten maken en fouten toegeven niet zo verstandig en opnieuw beginnen is er helemaal niet bij. Bovendien is de actie per definitie niet veilig, het gaat immers om eigen opvattingen die het in de conflictsituatie zo mogelijk van die van de tegenpartij moeten winnen.

Een derde voorwaarde voor leren is een rationele, kritische analyse. Dit is in tegenstelling tot de emotionele achtergrond van het actievoeren. Alle aspecten van het onderwerp dient men nuchter, kritisch aan een onderzoek te onderwerpen. Dat is iets anders dan vanuit één visie beïnvloeden. Het propageren van de eigen opvattingen past in een actie, maar de vormingssituatie mag niet zo eenzijdig zijn. Hiermee samen hangt de vierde voorwaarde

In een actie richt men zich radicaal tegen een persoon, een groep of een instantie. Zonder hardnekkig volhouden wordt dat niets. Maar wie werkelijk daarvan wil leren, moet die radicaliteit ook naar binnen, naar zichzelf, de eigen groep en de eigen actie laten slaan. Leren is ook twijfelen aan jezelf en vragen stellen aan alles. Ook de eigen opvattingen moeten een kritisch onderzoek kunnen doorstaan'.

Actie wil macht, heeft kracht en hanteert druk. Maar 'leren is in hoge mate machteloos, onder druk wil het niet'.

Van den Brink meent, dat men actie geen leerproces mag noemen, als men 'zich van leren iets meer voorstelt dan een afvalproduct, dat je altijd wel wat opsteekt'.

Nu leert men in een actie altijd wel wat, wellicht leert men een volgende actie beter te voeren. Maar, degenen die het meest van het actievoeren leren zijn de actievoerders zelf. In ons geval, de mensen die al voor een beter beheer van ons milieu gekozen hebben, niet de mensen die aan die keuze (nog) niet toe zijn. Educatie is daarentegen niet op de eigen groep gericht, maar juist op anderen.

EDUCATIE EN ACTIEVOEREN

Het bovenstaande is niet als negatief oordeel over het actievoeren bedoeld. Het gaat om een duidelijk onderscheid tussen educatie en actie. Beide zijn noodzakelijke en legitieme werkwijzen, die dienen om de door ons gewenste veranderingen te bewerkstelligen. Het verband tussen educatie en actie kunnen we afleiden uit het doel van de educatie, uit de doelstelling van het IVN.

Hoofdpunten uit die doelstelling zijn 'bewustwording van de relaties tussen mensen, de cultuur, de levende en de niet-levende omgeving'; 'bewust kiezen voor behoud en verbetering van de kwaliteit van natuur en milieu', wat 'in het handelen tot uitdrukking moet komen'. Deze hoofdpunten kunnen we in het woord handelingsbereidheid samenvatten. Doel van de natuur- en milieu-educatie is het bewerkstelligen van bereidheid om iets te gaan doen. We willen mensen die geen oog hebben voor de achteruitgang van de kwaliteit van ons leefmilieu, die op dit gebied vrijwel passief zijn, via bewustwording activeren. En in 'activeren' zit al het woord actie. We kunnen zeggen dat het doel van de educatie actie is, daarmee wordt bedoeld dat iedereen zo nodig in actie moet komen. Het geleerde en beleefde dient gevolgen te hebben voor het handelen

Welke gevolgen dat zullen zijn, zal van persoon tot persoon verschillen. De één komt in actie in de betekenis van actievoeren, de ander door de verwerkte kennis en ervaring in educatieve activiteiten uit te dragen. Nog anderen doen beide. Maar allen veranderen hun persoonlijke levensstijl in meer of mindere mate. We kunnen wat dit betreft niets voorschrijven. In dit opzicht is de educatie vrijblijvend. En moet dit ook zijn, het gaat er immers om dat men zelf de nodige beslissingen leert te nemen. Steeds komt men weer voor nieuwe situaties, voor nieuwe vragen te staan. Een recept voorschrijven werkt daarom niet. Van mondige, volwassen mensen mag worden verwacht dat ze zelf kunnen kiezen.

IVN-AFDELINGEN EN HET ACTIE VOEREN

Nu de begrippen actie en educatie zijn toegelicht, kunnen we ons de vraag stellen, of een IVN-afdeling, die zich de educatie tot doel stelt, ook acties kan voeren. Op die vraag kunnen we slechts met 'ja' antwoorden. Het actievoeren is niet strijdig met de doelstelling van het IVN. In die doelstelling lezen we ook het 'daadwerkelijk mee te werken aan de bescherming van de natuur en het landschap door onnodige verontreiniging en vernieling te bestrijden'.

Toch zou een IVN-afdeling niet gemakkelijk tot het voeren van een actie moeten overgaan. Soms zijn er omstandigheden die er toe dwingen. In het algemeen kan men echter stellen dat het niet goed is om twee zo verschillende zaken te vermengen. Wanneer een groep die zich met educatieve activiteiten bezig houdt ook acties gaat voeren, kan dat verwarring geven. Het onbedoelde effect kan zijn, dat de educatie sterk wordt belemmerd. Dat ligt in de aard van de activiteiten: 'actievoeren' als botsing van meningen en belangen en 'educatie' als dialoog, als open gesprek met ruimte voor ieders opvattingen.

Er wordt met opzet gesteld, dat het actievoeren de educatieve activiteiten nadelig kan beïnvloeden. Dit hoeft dus niet altijd het geval te zijn. Het is niet mogelijk om aan te geven wanneer een actie de educatieve activiteiten nadelig beïnvloedt en wanneer niet. Dit zal in sterke mate van de aard van de actie afhangen, van de aard van de educatieve activiteiten en van factoren als het al of niet geaccepteerd zijn van de IVN-afdelingen in de plaatselijke samenleving.

Hier kunnen geen algemene regels voor worden gegeven. Iedere IVN-afdeling doet er goed aan de voor- en nadelen van het voeren van een actie eerst nauwkeurig af te wegen, op grond van kennis van de plaatselijke situatie, voordat men tot een actie overgaat. Een beslissing om een actie te gaan voeren is een beslissing, die een afdeling zelf moet nemen. Wel moet een dergelijke beslissing een besluit van de ledenvergadering of van het bestuur van de afdeling zijn. Het zou onjuist zijn als individuele leden zo'n beslissing namen.

Het IVN als geheel kan niet beslissen of er ergens al of niet een actie moet worden gevoerd. Zonodig kan het landelijk bureau wel adviezen geven.

In dit verband moeten we niet vergeten, dat er andere groeperingen zijn, die zich speciaal met het actievoeren, met het kritisch volgen van het overheidsbeleid, bezig houden. De milieuactiegroepen hebben zich indertijd in provinciale milieufederaties verenigd. IVN-afdelingen kunnen bijdragen leveren door gegevens aan plaatselijke milieugroepen, of aan een provinciale milieufederatie door te geven. Deze kunnen dan zonnodig een actie op touw zetten. Ook kan men vanuit een IVN-afdeling een aparte groep vormen, zo mogelijk samen met anderen, die zich onder een eigen naam tegen de bedreiging in kwestie keert. Wanneer men niet onder de naam van het IVN naar buiten treedt, is de mogelijkheid van verwarring en negatieve effecten kleiner.

EDUCATIEVE BEGELEIDING VAN ACTIES

Acties van anderen kunnen door IVN-afdelingen met educatieve activiteiten en educatief materiaal worden ondersteund. Een afdeling kan bijvoorbeeld wandelingen in een bedreigd gebied organiseren om zo het publiek te wijzen op wat verloren dreigt te gaan.

Ook kan een afdeling gegevens verzamelen over de er voorkomende planten en dieren, biotopen, landschappelijke waarde, enz. Deze gegevens kunnen voor publicatie in kranten, voor boekjes en brochures, voor tentoonstellingen of voor het samenstellen van diaseries worden gebruikt. Educatieve begeleiding betekent het mobiliseren van de eigen deskundigheid van de afdeling. Het kan een belangrijke bijdrage betekenen tot het behoud van een bepaald gebied.

SAMENVATTING

In het begin van dit artikel werden twee vragen gesteld. Bij bespreking van de eerste vraag -over het educatieve effect van acties- kwam naar voren dat dit effect beperkt is.

De actievoerders zelf leren in het algemeen wel wat van acties, anderen veel minder.

De tweede vraag -of het voeren van een actie de educatieve activiteiten negatief kan beïnvloeden- kan met 'ja' worden beantwoord. Dit volgt uit de aard van de activiteiten 'actie voeren' en 'educatie'. Moeilijker is het inschatten van de mate van het negatieve effect. Dat kan alleen op grond van kennis van de plaatselijke situatie gebeuren.

Beslissingen met betrekking tot het al dan niet voeren van acties dienen IVN-afdelingen zelf te nemen.

Een goede mogelijkheid om op acties in te spelen is het educatief begeleiden van acties.

(°) C.V.N. staat voor Centrum voor Natuureducatie, een vereniging die tevens cursussen voor natuurgidsen inricht.
Adres: Ommeganckstraat 26, 2000 Antwerpen. Tel: 031/31 84 81

IVN is een soortgelijke vereniging in Nederland.
Het artikel werd gehaald uit Mens en Natuur (29ste jaargang nr6), het blad van deze vereniging waaraan Dirk A. Huitzing medewerker is aan het landelijk bureau.

Koninklijke Jacht

PERSKONFERENTIE op donderdag 19 april 1979:

Comité d'Information et d'Action du Quartier
de la Chasse Royale.

Inter-Environnement Bruxelles

BRAL

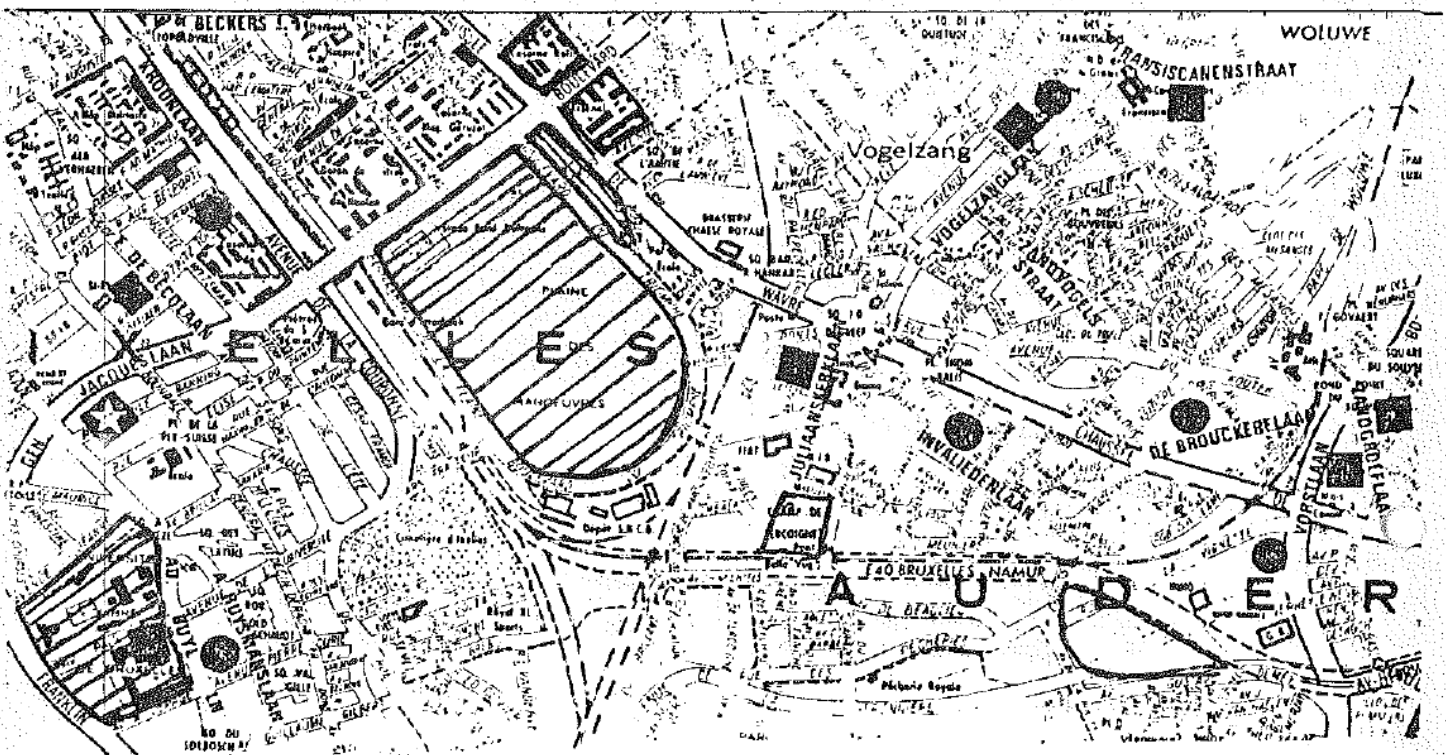
De onteigeningsprocedure is begonnen ;
Hoe is 't allemaal verlopen ?

Op 14 oktober 1974, werd in allerijl een K.B. getekend door de Ministers van Openbare Werken en Nationale Opvoeding voor rekening van de Vrije Universiteit Brussel.

Het betreft hier de gebieden tussen de Generaal Jacqueslaan, de Triomflaan, Krijgskundestraat en de Waverse steenweg. De toepassing van dit besluit is niet tijdsgebonden.

Vanaf het verschijnen van dit KB in het Staatsblad, neemt het Comité du Quartier contact met de gemeente Oudergem en de Brusselse Agglomeratie. Deze creëert een "Ronde Tafel van de Koninklijke Jacht" die voor 't eerst in juni 75 bijeenkomt om de verkeersproblemen en de inrichting van de wijk te bestuderen en dit in funktie van de VUB-uitbreiding. Enkele maanden later komt men tot een akkoord en het idee van een APA met de universitaire installatie wordt door iedereen aangenomen.

Bij de openbare vergadering van 10 maart 76, verklaart de heer Peeters, Directeur-Gen. van de VUB dat slechts gelimiteerde aankopen en aankopen in der minne zullen plaatsgrijpen, dat geen enkele bewoner noch onderneming zal verjaagd worden en dat het onteigeningsbesluit zal behouden blijven tot de realisatie van het APA.

Dit gezegde werd desondanks herhaaldelijk aandringen van het Comité, nooit schriftelijk bevestigd.

Door gezamenlijke actie van het Comité en de Agglomeratie, voorziet het ontwerp-Gewestplan de betrokken zone als GOOG met als omschrijving wonen en bedrijven met stedelijk karakter. De voorzieningen van de Universiteit worden onder bepaalde voorschriften onderworpen.

Het APA van de Agglomeratie voorziet de buurt in een Zone met Prioritaire Aanleg, die de bestemming vastlegt.

Eind februari 1978 wordt een voorontwerp BPA (ontworpen door gemeente Oudergem) aan de bewoners voorgelegd. Op dat moment (maart 1978) annuleert de Raad van State de overleggingsprocedure en versoepelt zodoende de mogelijkheid voor een politiek van het "voldongen feit". Zonder waarschuwing loopt de onteigeningsprocedure van stapel, spijts de schikkingen van de Ronde Tafel en de verbintenissen van de VUB. De reacties van de betrokkenen blijven echter

niet uit, manifestatie, petitie, affiches, vlugschriften.

Op aanvraag van de buurt en de gemeente Oudergerm bekomen de Brusselse Ministers een uitstel van de procedure.

GLOBAL AKKOORD

Eind 1978 is de Ronde Tafel klaar met de tekst betreffende de inrichting van het verkeersnet rond het Oefenplein, de toekomst van de buurt van de Koninklijke Jacht en de uitbreidingen van de VUB. Deze tekst voorziet het ingebruik nemen van het Handelsstation door de VUB en de afschaffing van het van kracht zijnde onteigeningsbesluit.

De VUB verwerpt dit niet maar "kan geen besluit nemen voor er een formele garantie bestaat (ander KB) die door dit in gebruik nemen van het Spoorwegstation bekrachtigd"

De onteigeningsprocedure herbegint !

Op 12 april ontvangen een tiental eigenaars van de buurt van de Kon. Jacht een brief van het Onteigeningskomité.

De onteigeningsprocedure herbegint, zonder rekening te houden met de verklaringen van de VUB.

De betrokken bewoners reageerden onmiddellijk, door middel van aangetekende schrijven, om hun weigering te bekrachtigen.

VERVOLGENS

verzetten het Comité du Quartier, I.E. Bruxelles en BRAL zich met klem tegen deze hernomen onteigeningsprocedure van de Staat op aanvraag van de VUB

De voorstellen van het Comité (31 okt 78, waarop nooit een antwoord van de VUB) bieden trouwens enorme economische voordelen. Het Spoorwegstation zou namelijk 150 miljoen vergen voor 3 ha, tegen 600 miljoen voor de onteigening van het betrokken gebied, zonder de nefaste invloed op het sociaal vlak in rekening te brengen.

Daarbij komt nog het feit van het in gedrang brengen van de kleine ondernemingen, die het al zo moeilijk hebben in de huidige economische crisis

BESLUIT

Comité du Quartier, Inter-Environnement Bruxelles en BRAL vragen :

- dat de onteigeningsprocedure onmiddellijk wordt stopgezet;
- dat de Brusselse ministers alles in het werk zouden stellen de voorstellen van de Ronde Tafel te laten uitvoeren;
- dat de huurders van de gebouwen, aangekocht door de VUB, zonder uitwijzingsbedreiging kunnen blijven wonen;
- dat de verantwoorde autoriteiten het APA-Oudergem in acht zouden nemen, hetwelk binnenkort op de Gemeenteraad van Oudergem zal voorgelegd worden om dan aan een openbaar onderzoek onderworpen te worden.

Le Comité d'Information et d'Action du Quartier de la Chasse Royale, I.E. - Bruxelles en BRAL zijn van plan om alle legale middelen te gebruiken om hun standpunt kenbaar te maken en te bekomen dat de Ministers een, voor iedereen gunstige, beslissing zouden nemen.

Zij verwachten dan ook te worden aanhoord door de Ministers van het Uitvoerend Brussels Comité.

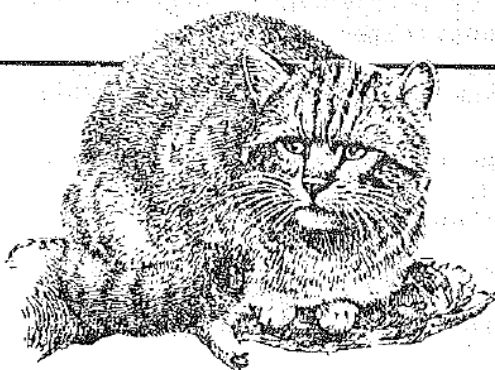
Brussel : geen kat in huis !

In de kranten van enige weken geleden maakte de stad Brussel uit met haar mooie nieuwe woningen 'kompleks' langs de Van Arteveldestraat in de buurt van de Beurs en de Anderlechtse Poort. Vaandaag komt de kat op de koord.

In een antwoord op een schriftelijke vraag van een gemeenteraadslid bevestigt het Schepenkollege dat het voortaan verboden is huisdieren te houden in alle nieuwe woningkompleksen eigendom van de stad. Een reglement dat reeds vroeger voor ongenoegen zorgde in de 'konijnenkoten' (spotnaam voor de woontorens) van de Brusselse Haard (maatschappij voor sociale woningen).

Vandaag katten en de honden (en wat met de kanarie en de goudvis) en morgen de kinderen ? Zou men niet beter gevangenissen en zothuizen bouwen als men van de last van af wil.

Deze ontwikkelingen tonen ons een aardig staaltje van omkeren van verantwoordelijkheid en van repressief bouwen. Men probeert de mensen, ten onrechte, een schuld-kompleks in de schoenen te schuiven, maar wie is er verantwoordelijk voor deze huisvestingskompleksen. Wie is er verantwoordelijk voor de bar slechte kwaliteit van onze woonomgeving.

Alvast de bewoners niet want zij hebben geen inspraak bij het tot stand komen van hun woningen en woonomgeving, zij worden 'gehuisvest'.

Het vraagt nochtans niet zoveel verbeelding en vakmanschap om goede woningen en rustige groene speelstraten te maken. En dat ze nu niet uitpakken met hun kruidniersrekeningetjes, besparen op wonen is geld uitgeven aan medicijnen : kinderen worden van straat gereden, burenruzie, spanningen, overspanningen, depressies.

De verantwoordelijken, in hun buitenverblijven, verwarren bouweconomische telssommen met maatschappelijk economisch verantwoord bouwen en wonen.

Op het BEE-colloquium dat doorging op 20 en 21 februari laatstleden werd het manifest "Een Europa, één leefmilieu" voorgesteld en besproken.

Hier volgt het tweede gedeelte van dit manifest.

4. VERVOER

Bij ontwerp van een vervoerpolitiek dient men rekening te houden met het feit dat er (sociale, ekologische, energetische, ruimtelijke en veiligheids-) grenzen zijn en de verplaatsingen van personen en goederen niet kan blijven toenemen.

De politiek die men hoort te volgen bestaat uit :

- uitsluiten van onnodig transport;
- prioriteit verlenen aan de personen met de eenvoudigste vervoermiddelen;
- de meest milieuvriendelijke goederen-transport;
- een beperking van het stedelijk auto-verkeer.

5. GRONDBELEID EN WOONOMGEVING

De kosten voortvloeiend uit het ontbreken van een gepland grondbeleid zijn aanzienlijk of ze zich nu uitdrukken in verwoeste ecosystemen, frustraties, het verdwijnen van cultureel en historisch patrimonium of stedenbouwkundige aftakeling.

De tendens van de rurale ontvolking en een daaruit volgende grootstedelijke aangroei, ondermijnt het woonmilieu.

De Europese gemeenschap moet streven naar een effectieve decentralisatie en een evenwichtige regionalisatie.

6. KULTUREEL ERFGOED

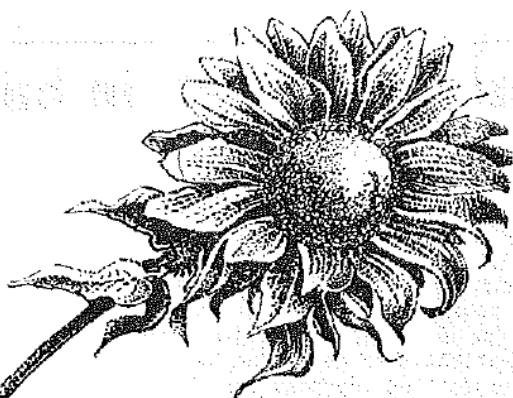
Het behoud van de architecturale erfenis moet niet beschouwd worden als marginaal, maar eerder als belangrijk element van landschapszorg.

Men mag niet uit het oog verliezen dat steden en dorpen aan hun bewoners toebehoren. Juist daarom zou een renovatie van oude buurten niet mogen geschieden zonder de werkelijke inspraak en medewerking van de buurtbewoners.

7. NATUURBEHOUD

De instandhouding van het menselijk ras hangt nauw samen met het biologisch evenwicht.

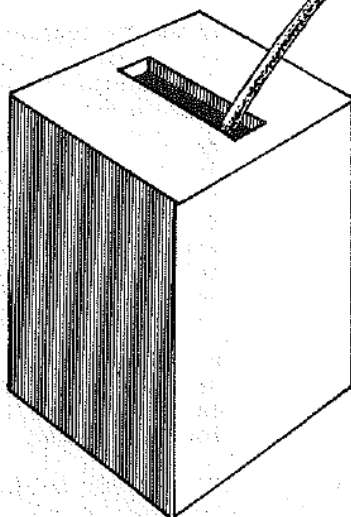
Wij hebben het recht niet de natuur te vernietigen of het nu om filosofische of ethische redenen gaat. De bescherming van bedreigde of uitstervende soorten is een noodzaak. Tevens mag men het maritieme milieu niet vergeten.

8. POLLUTIE

De burgers moeten kennis hebben van de grote bevuilers en de omvang van de bevuiling, zodanig dat ze een beter leefmilieu kunnen betrachten.

Elke pollutie moet worden geweerd, ook al overschrijdt ze de toegelaten normen niet. Om het leefmilieu te kunnen bewaren zou de Gemeenschap eensluidende beslissingen moeten treffen aangaande vervuiling, rekening houdend met de nationale situatie.

9. GEZONDHEID

De geneeskunde moet streven naar de "gezondheid op lange termijn", door propageren van enerzijds de natuurlijke hygiëne regels in het kader van een preventieve geneeskunst, anderzijds van gezonde natuurlijke voeding.

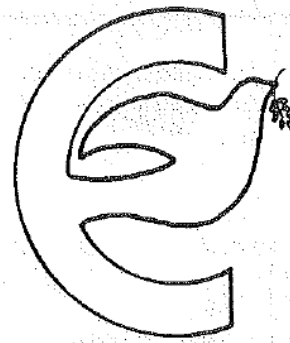
10. MAATSCHAPPIJ EN BESLUITVORMING

De beslissing van een voornemen moet worden begeleid door een Milieu-effect-rapporteringsprocedure, zodanig dat het voor de burgers mogelijk wordt kennis en inspraak te verkrijgen aangaande het voornemen.

Dat betekent :

- een MER-procedure bij elk publiek of privaat voornemen dat ingrijpt op het leefmilieu.
- de MER verklaart het bestaan, de aard en de objectieven van het voornemen in een vroegtijdig stadium. Ze stelt alternatieven voor, met al de voor- en nadelige effecten op ecologisch, sociaal, economisch, historisch en cultureel vlak.
- de MER is openbaar.
- een ernstige en onbevooroordeelde evaluatie is noodzakelijk.
- de uiteindelijk beslissing en realisatie van een voornemen wordt verdaagd, zolang er twijfels bestaan aangaande de juistheid of echtheid van de MER-procedure.

Men moet streven naar een MER-procedure voor elk projekt of programma, vooral bij

deze welke een bron van pollutie of aantasting van het leefmilieu met zich meebrengen.

11. BESLUIT

Wij zijn burgers van de negen Gemeenschapslanden.

Wij verschillen in onze politiek, religie en cultuur. Maar we delen dezelfde hoop en hetzelfde geloof. De hoop dat Europa een nieuwe impuls zal geven aan de bescherming van het leefmilieu.

Het geloof een beter leefmilieu te scheppen dat Europa waardig is, rekening houdend met de bedenkingen die in dit Manifest werden geuit.

Om deze ideeën in daden om te zetten, stellen wij het Europees Parlement voor om:

1. Het artikel 2 van het Verdrag van Rome en het artikel 1 van het Euratom Verdrag te wijzigen, om zo een duidelijke, wettelijke basis te bekomen bij de leefmilieupolitiek.
2. Zijn macht te gebruiken om leefmilieubeschermingsmaatregelen uit te vaardigen.
3. Een parlementaire commissie samen te stellen die uitsluitend begaan is met de leefmilieuproblematiek.
4. Het publiek in te lichten over alle actuele en toekomstige leefmilieuproblemen.

Totdaar het Manifest.

*Het manifest is te verkrijgen bij
Bureau Européen de l'Environnement,
Vautierstraat 31, 1040 Brussel.*

Ver-kies ik ?

Dat we binnenkort weer naar de stembus moeten weet zowat iedereen, maar voor wie (milieu- of andere bewuste mensen) we zouden kunnen stemmen, wordt hoe langer hoe vager.

Misschien is het daarom dat verschillende "groene" lijsten (na heel wat administratieve moeilijkheden i.v.m. het verzamelen van de vereiste 5000 handtekeningen) hun stem verheffen.

Bral neemt tegenover deze partijen geen eigen standpunt in.

Beschouw deze bijdrage dus als een informatieve mededeling i.v.m. de Europese verkiezingen.

AGALEV

Anders GAan LEVEN, Groene Fietsers.

Hun persmededeling van 27 april:

Anders GAan LEVEN, beter bekend langs hun aktiegroep de Groene Fietsers, is een overlevingsbeweging die in een maatschappij gedreven door konsumptie, concurrentie en prestatie opkomt voor meer soberheid, samenhang en stilte, en dit vooral op gebied van huishouden, verkeer en werk-midden.

Anders GAan LEVEN dient zich aan als een "pechstrookpartij": zij richt zich tot alle niet totaal ontgoochelde kiezers die

hun vertrouwen in de op de vier klassieke rijstroken voortdossende partijen ten enen dele verloren hebben.

Gezien Anders GAan LEVEN uit gewone werkende mensen bestaat en over geen middelen noch sponsors beschikt zal zij nage-nog geen kieskampanje kunnen noch willen voeren. Echte volkverbonden bewegingen hebben die trouwens niet nodig om door de mensen als betrouwbaar te worden herkend.

Op de lijst staan evenveel vrouwen als mannen uit alle Vlaamse provincies. Zij vertegenwoordigen uiteenlopende beroepen, sociale milieu's en leeftijdsgroepen. Bekende figuren zijn Prof. A. Heyndrickx, toxicoloog uit Gent, en Ludo Dierickx, vooraanstaand Europees federalist. Lijsttrekker wordt Mark Dubrulle, die hiervoor verlof heeft genomen als Nationaal sekretaris van de Bond Beter Leefmilieu/Inter-Environnement.

Anders GAan LEVEN heeft besloten met onbestaande middelen op te komen om een alternatief te bieden aan de vele duizende Vlamingen die een ander Europa wensen: kleinschaliger, menselijker, soberder en stiller.

AGALEV sluit aan bij de andere lijsten uit Nederland, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Ierland en Italië die allen voor een "groene" democratie pleiten. Dit impliceert een verandering van de bestaande prioriteiten en waarden: zelfvoorziening van individu en groep in plaats van de huidige technokratie, een bongenootschap tussen mens en natuur, een echte sociale integratie van bejaarden, vrouwen, jeugd, zieken, werklozen, enz. Groene democratie betekend ook een eerlijke verdeling van nuttige en zinvolle werkgelegenheid binnen kleine creatieve produktie-eenheden in plaats van in vervreemdende en geautomatiseerde industrie-komplexen, energiebesparing, zuinigheid met hulpbronnen, een definitief NEEN tegen destrukatieve technieken zoals kernenergie en atoom wapens.

Voor nadere inlichtingen:

AGALEV

Rodenbachstraat 20

2200 Antwerpen

Tel :

Luc 031/ 35 88 32 (van 8 tot 12)

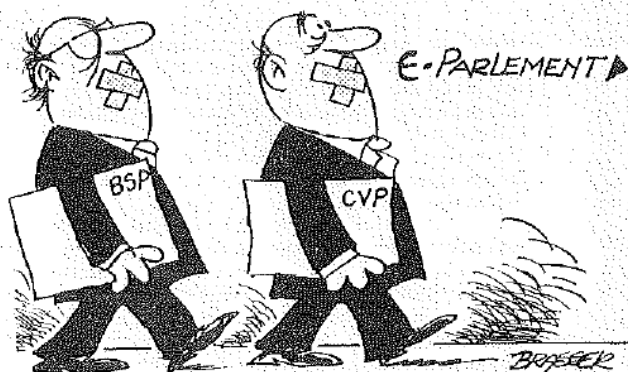
Marjet 031/ 21 74 82 's avonds

Mieke 031/ 35 55 99

In het franstalige landsgedeelte en in de rest van Europa komt ECOROPA op :

VOOR EEN ANDER EUROPA : NAAR EEN EKOLOGISCHE DEMOCRATIE.

Deze verklaring, welke nu reeds werd ondertekend door meer dan 1500 Europese wetenschapsmensen, politiciers en kunstenaars uit 15 landen, roept de Europese burger op tot actie : te stemmen voor ekologisch geëngageerde kandidaten. Deze verklaring werd op 7 mei j.l. aan het publiek voorgesteld.

| ecologica | | europa |

De eerste directe verkiezingen voor het Europese Parlement vinden plaats in juni van dit jaar. Dit parlement wordt gekozen door de stemmen van miljoenen Europeanen, maar het zal desondanks nauwelijks enige wetgevende bevoegdheid krijgen. Dit parlement kan de huidige politieke impasse in Europa bestendigen, maar ook een begin zijn van een creatief veranderingsproces ten goede.

De noodzaak van een andere Europese identiteit

Gedurende de laatste decennia is het patroon van de West-Europese samenleving voor een groot deel gevormd door conservatieve en liberale, socialistische en communistische partijen. Ondanks de verschillen in hun politieke uitgangspunten hebben de leidinggevende krachten in deze partijen gemeen dat zij geloven in alsmaar doorgaande economische groei en technische vooruitgang. Zij zien de wereld als één groot handelscentrum, waarin het leven bepaald wordt door productie en consumptie. Zij zien de maatschappij vooral materialistisch en gericht op gewin en industriële groei en hebben slechts verschil van mening over vragen als: wie de beslissingen neemt, naar wie de winst gaat en hoe hoog die mag of kan zijn. Miljoenen Europeanen zijn tot de slotsom gekomen dat zo'n benadering uit de tijd is. Zij vinden dat het huidige politieke gekrakeel niet de kern raakt, zien dit zelfs als een rookgordijn dat de werkelijke problemen versluiert voor de kiezer en soms voor de politici zelf. Vandaar het ontstaan van duizenden actie-groepen en milieu-organisaties in heel Europa als gevolg van een groeiend besef van verantwoordelijkheid bij de burgerij, gekoppeld aan een groeiend gevoel van ongenoegen over de gangbare politiek.

De fouten van de industriële groeimaatschappij

Te ver doorvoeren van industriële groei, zoals we die hebben leren kennen, gaat onvermijdelijk gepaard met vernietiging van natuur en verspilling van schaarse hulpbronnen. Deze groei leidt tot vervuiling van het milieu en tot een verarmingsproces dat op de ene plaats de vorm heeft van bodemerosie of verlies van wilde planten en dieren en op de andere plaats van stedelijke betonwoestijnen. Verdere industriële groei vernielt de samenhang in de menselijke relaties en versterkt, ja veroorzaakt zelfs maatschappelijk geweld. Verdere industriële groei bedreigt de generaties die na ons komen en verkleint de hoop van de Derde Wereld op een eerlijk deel van de aardse koek; hoe meer hulpbronnen worden verbruikt om hier en nu onnodige consumptiegoederen te produceren, des te minder er beschikbaar zijn voor essentiële behoeften later en elders. Het beleid om het natuurlijke, culturele en geestelijke erfgoed op te offeren aan de productiegroei stoelt op het geloof dat groot gelijk is aan mooi, welvarend en efficiënt. Dit geloof wordt versterkt door het geloof dat nieuwe technieken steeds weer een oplossing zullen bieden voor alle maatschappelijke gebreken. De technische vernieuwing staat echter nauwer in verband met het maken van winst, en niet maatschappelijke en militaire machtsvorming dan met vooruitgang op het menselijke vlak. De problemen van de samenleving worden daarmee slechts verschoven, zonder echte oplossingen.

Met uitzondering van de na-oorlogse herstelperiode wordt de industriële groeimaatschappij gekenmerkt door werkloosheid en inflatie, toenemende mentale en lichamelijke klachten en groeiende criminaliteit. We raken zelfs gewend aan de dagelijkse doden in het verkeer. Het ziet er naar uit dat de gemiddelde leeftijd van de Europeanen, die vele jaren is gestegen, nu begint te dalen.

De noodzaak om de technocratie af te schaffen

Technische overwegingen die ondergeschikt behoren te zijn aan de menselijke waarden, komen tegenwoordig op de eerste plaats; dit noemen we Technocratie. Eén van de gevolgen is, dat de macht in handen komt van degenen, die de technocratische kennis en het industriële apparaat bezitten. Zij stellen zich ten doel om het welzijn van de gewone burger aan te passen aan hun eigen normen en waarden. Zij preken de zin en de noodzaak van de steeds grotere materiële consumptie en pogen diegenen die een tegengestelde mening hebben in de verdachtenbank te zetten. In sommige landen van Europa is het resultaat dat grondwettelijke rechten van vrije meningsuiting en vrijheid van vergadering stap voor stap worden aangetast.

De slachtoffers van de technocratie zouden we de "nieuwe armen" kunnen noemen: diegenen, wier werk geen betekenis meer heeft; de ambachtslieden en de boeren die gedwongen worden hun bedrijf te staken; de eenzamen en geïsoleerden in anonieme grote steden en tenslotte diegenen die een door mensen veroorzaakte ziekte krijgen: het grootste percentage aan kankergevallen wordt tegenwoordig toegeschreven aan de slechte toestand van het milieu.

De noodzaak om de huidige crisis te begrijpen

De veronderstelling wordt veel gehoord dat deze crisis kan worden aangepakt met dezelfde middelen als waardoor hij wordt veroorzaakt. Het besef dringt echter door dat het geluk van mensen, noch de maatschappelijke stabiliteit afhangen van de hoeveelheid verbruikte goederen of energie. De gevaren die de mensheid bedreigen zijn eerder het gevolg van een teveel aan techniek en commercie, van de ongelijkheid in de verdeling van consumptiegoederen en van de negatieve gevolgen van hun productie en verbruik.

De werkelijke oorzaak is een culturele en spirituele mishukking. Aan de ene kant hebben we de controle verloren over onze eigen verlangens, aan de andere kant over het openbaar bestuur, dat uitgroeit tot een overheerser.

De toekomst is onze zaak

Als we aangewezen blijven op politieke partijen die werken met de technocratische benadering, dan zal aan de huidige gang van zaken waarschijnlijk niets veranderen. De heerschappij van de bureaucratie, de dwang van de technologie en van de winst-economie zullen voortduren. De nationale overheden zullen volhouden dat alleen zij macht mogen bezitten en uitoefenen. Daarmee zullen zowel Europese- als wereldinstellingen aan de ene, en regionale en lokale lichamen aan de andere kant buiten de beslissingen blijven staan die juist hen aangaan.

Miljoenen mensen zijn van mening dat hieraan een eind moet komen. Velen van hen doen pogingen om de publieke opinie wakker te schudden en om politici tot verantwoorde actie te dwingen. Samen vormen zij de nieuwe politieke stroming van de milieu-, de emancipatie- en de vredesbeweging. Deze beweging wil een nieuwe samenleving: een federatie van gemeenschappen op regionaal niveau. Tenslotte moet dit uitmonden in een Ecologische Democratie op Europees niveau.

De Ecologische Democratie

De Ecologische Democratie is gebaseerd op het bondgenootschap tussen mens en natuur en de erkenning van de mens als individu. Dit impliceert een verandering van de bestaande prioriteiten en waarden: zelf-voorziening van individu en groep in plaats van het delegeren van controle en zorg naar de "deskundige", gemeenschappen op menselijke maat in plaats van de huidige grootschaligheid, of het nu om steden, scholen of ziekenhuizen gaat, sociale integratie van mensen in plaats van scheiding in categorieën: bejaarden, vrouwen, jongeren, zieken, gezonden, arbeiders, bazen, werklazen.

Ecologische Democratie betekent dat niets wordt gedaan op nationaal niveau dat ook kan worden gedaan op regionaal of lokaal niveau. Dit impliceert een eerlijke verdeling van nuttige en zinvolle werkgelegenheid binnen kleine creatieve productie-eenheden in plaats van een steeds groeiende productie in vervreemdende en geautomatiseerde industrie-complexen. Het houdt de erkenning in dat respect voor de natuur een elementair beginsel is voor een als geheel stabiele, maar inwendig toch dynamische samenleving. Energiebesparing, zuinigheid met hulpbronnen, een definitief Nee tegen destructieve technieken, vooral van atoomenergie en kernwapens, zijn sleutelbegrippen in de Ecologische Democratie.

De overgang naar een ander Europa

Wanneer we de rampen overzien waartoe de huidige wegen ons leiden, dan moeten we dringend van koers veranderen om zowel een terugval als een vooruitgang in de verkeerde richting te vermijden. Veel praktijken en structuren van de industriële groeimachtschappij brokkelen af. Maar het is beslist niet zeker dat het nieuwe Europa een ecologische democratie zal worden; integendeel, er zijn eerder aanwijzingen dat het techno-totalitair zal zijn. Het is onze plicht om ervoor te zorgen dat de ontwikkeling in de goede richting gaat - en dat vereist opleiding van - en steun voor een nieuw soort politici, in nauwe samenwerking met de bevolking. Aangezien geen enkel land een dergelijke overgang alleen kan volbrengen, is actie vereist op een andere schaal: die van heel Europa.

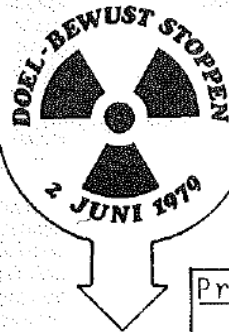
Veranderingen kunnen niet alleen door parlementaire actie tot stand komen, het is nuttig om ook dat te beseffen.

Bij hen die het vertrouwen in de politiek verloren hebben dringen wij erop aan om lid te worden van actiegroepen en alternatieve organisaties om daarvoor geld bijeen te brengen, om te lobbyën bij politici en industriëlen, brieven te schrijven naar de kranten, om duidelijk te maken dat er een ander Europa moet komen omdat velen dat wensen. Laat niet verstek gaan!

Wanneer wij geen actie ondernemen en op de verkeerde partij - of zelfs helemaal niet - stemmen, dan wordt de toch al kleine kans op een positieve verandering alweer vermindert.

De tijd is rijp.

Wij mogen niet meer tijd verloren laten gaan.

Vanuit Brussel wordt van op het St Joostplein naar Doel gefietst vanaf 10 u en geautobust vanaf 12 u. Prijs 100 fr.

Vanuit Grimbergen (kerk) met de fiets 10.15u.

Programma te Doel :

- 11u Manifestatie
- 14.30 u Demonstratie langs de Kernobjekten
- 16.30 u Slotmanifestaties

Brusselse organisatoren :

- Coördination antinucléaire ☎ 736 27 76.
- Amis de la Terre de Bruxelles ☎ 511 29 99.
- Kernstop Comité
(Eddy Cautsers, Opperbuizingen 102, 1680 St Kwintens-Lennik). ☎ 532 56 72.

Overkoepelend orgaan :

- VAKS
Consciencestraat 46, 2000 A'pen

031/39 38 69

ALS KLAP OP DE VUURPIJL :

artikel in La Cité van 16/5/79

"Sauf si l'on pousse au 'tout électrique' : QUATRE CENTRALE NUCLEAIRE DE TROP EN 1985."

...En prenant le taux de croissance retenu dans la note ministérielle, soit 5,4 p.c. (et non 3,6 p.c. comme au cours des 4 dernières années), la consommation belge s'établirait à 10 57P MW en 1984, soit 4 330 MW de trop.

Or, les quatre prochaines centrales nucléaires programmées dans le pays, Doel 3 (1979) et 4 (1983) et Tihange 2 (1979) et 3 (1983), représentent ensemble 3.760 MW ! Elles seront excédentaires, sauf si... "

Nieuwe centrales niet noodzakelijk

Gazet van Mechelen
18 Mei 79.

(Van onze redakteur)
Een «vertrouwelijk» rapport van de Maatschappij voor Koördinatie van Productie en Transport van Elektrische Energie (MKPTE), heeft in politieke en economische kringen heel wat ophef gemaakt. In dit rapport (slechts een werkdokument) wordt gezegd dat sinds 1974 het elektriciteitsverbruik veel minder snel is toegenomen dan verwacht en dat men aan die groei enorme overschotten zal hebben.

In 1972 steeg het elektriciteitsverbruik in België nog met 11,3 procent. Het jaar daarop nog met 9,1 procent. Toen was er nog geen sprake van economische crisis en de VEB, de Vereniging van Elektricitetsbedrijven, met de drie belangrijkste producenten Unerg, Intercom en Ebes, stelde toen voorop dat er meer kerncentrales moesten komen om tegen 1985 aan de behoeften te voldoen. Maar sindsdien liep het verbruik snel terug: in 1974 nam het verbruik nog slechts met 5,5 procent toe, in 1975 daalde het zelfs met 5,2 procent om nadien met gemiddeld 5 procent per jaar te stijgen. Maar alleszins niet met 9 procent en meer zoals de elektrici-

teits - producenten in 1973 hadden vooropgezet. Volgens het rapport van de MKPTE zal men tegen 1980 zo'n 1900 Megawatt (1 Megawatt is 1000 Kilowatt) minder verbruikt hebben dan sinds 1974 verwacht en tegen 1985 zelfs 3.500 Megawatt minder.

En wat verder leest men in de nota: «Zelfs wanneer het verbruik de komende vijf jaar maximaal toeneemt, blijft het productiepark van klassieke en nucleaire centrales bijzonder omvangrijk, zelfs exceptioneel». Er moet tot in 1984 dus zeker niet aan de bouw van nieuwe centrales gedacht worden, besluit het rapport.

Kernenergie is duurder

Een ander belangrijk punt in het rapport gaat over de prijs van de Kilowatt. De elektriciteitsproducenten hadden steeds gezegd dat nucleaire energie tot 20 procent goedkoper zou zijn dan «gewone» energie. Volgens het rapport van de MKPTE is op dit ogenblik de energie gewonnen uit klassieke kolencentrales goedkoper dan kernenergie omdat de investeringen in nucleaire energie zo hoog zijn opgelopen. Om concurrentieel te blijven zou de prijs van de «nucleaire» Kilowatt met 23 procent moeten verminderen, aldus het rapport.

Woordvoerders van de Vereniging van Elektricitetsbedrijven, waartoe de MKPTE behoort, beklemtonen dat het slechts om een vertrouwelijk rapport gaat waarin slechts prognoses worden gemaakt tot 1989. Men mag dus geen voorbarige konklusies trekken, aldus die woordvoerders. Verder wijst men erop dat elk land over een reservecapaciteit moet beschikken om aan een plotse stijging van het verbruik te voldoen. Zo had Frankrijk in 1977 een reservecapaciteit van 41 procent, Nederland een van 62 procent, West - Duitsland een van 53 procent, terwijl België een reservecapaciteit had van 36 procent.

Hoe dan ook, de gegevens van het «vertrouwelijk» rapport kunnen het aangekondigd groot parlementair debat over onze energie slechts bespoedigen. Gisteren wou men op Economische Zaken nog geen commentaar kwijt op het uitlekken van het rapport. Maar het is duidelijk dat, samen met de vraagstelling over de veiligheid van kerncentrales, dit rapport enorm belangrijk zal blijken bij de komende besprekingen.

T.C.

Eigenaardig is wel dat dit "werk"-rapport 6 maand nadat het klaar was, "uitlekt". Hiermee wordt het Witboek van Claes geridiculiseerd tot en met. Je kan je eigenlijk van de indruk niet ontdoen dat de Elektriciteitssektor de regering de schuld in de schoenen wil schuiven en waarschijnlijk wil doen opdraaien voor de dure kern-grap. Want geld gaat deze energie blijven kosten, vooral bij de ontmanteling van "opgebrande" centrales en dat willen de Elektriciërs waarschijnlijk niet met hun gemaakte winsten bekostigen. Dus draaien wij er maar voor op, Neen, bedankt !

Kernenergie: de tijdbom van de toekomst!

Lekkende kernreactor
in Harrisburg, Pennsylvania
schudt de mensheid wakker.

Het wordt nu echt de
hoogste tijd dat u het ont-
hutsende boek van Robert
Jungk gaat lezen:

De Atoomstaat.

Vlijmscherp en goed gedocumenteerd schetst hij
in dit boek - met een voorwoord van Jan Terlouw -
de gevaren van kernenergie.

Een boek geschreven uit angst en woede

paperback, 260 F

Bij elke boekhandel

een uitgave
van Elsevier

Redactie : Jules Spooen, Frederik Vinamont.

Inschikking : Frederik Vinamont.

Administratie en Briefwisseling : Oude Graanmarkt 5, 1000 Brussel, Tel 02/511 32 69.

Abonnementsprijs : 300 fr per jaargang, 30 fr per nummer . Bank : 068-0666160-88.

Verantwoordelijke uitgever : Alfons Hoppenbrouwers, BRAL, Oude Graanmarkt 5, 1000 Br.

Technische Realisatie : CCC (André).